

Co řeší zákaz propagace komunismu?

20.12.2025 - Luboš Zálom | Strana svobodných občanů

S novým rokem vstoupí v platnost dlouho diskutovaný zákon zakazující propagaci komunistické ideologie a zobrazování její symboliky.

Zatímco ti, kteří se nazývají antikomunisty, jásají, komunistická strana si nechala vypracovat právní analýzu, která jim nedává moc šanci. Jejich představitelé mohou být trestně stíháni, strana samotná může přijít o majetek, možná jí hrozí i rozpuštění. Dobře jim tak, chtělo by se snad poznamenat.

Nesdílím však nadšení tzv. demokratů, kteří se radují, že bezmála čtyřicet let po Sametové revoluci konečně z našeho politického života zmizí strana, která ve svých myšlenkových principech odmítá demokracii a usiluje o diktaturu proletariátu, ať už si pod tím termínem představíme cokoli. Jistě, nemůže být sporu o tom, že komunistické pokusy nastolit údajně spravedlivou společnost a přinést „ráj na zemi“ stály v celém 20. století celosvětově téměř sto milionů lidských životů. Ve srovnání s tím blednou všechny hrůzy nacismu – což je politická ideologie, kterou právní řád téměř všech vyspělých zemí potírá a jejich propagátory trestá. Proč bychom tedy neměli k propagaci komunismu přistupovat stejně?

Je tady však důležitější otázka. Skutečně si někdo myslí, že zlo lze porazit tím, že se zakáže jeho symbolika? To, co činí komunismus zlem, a platí to samozřejmě i o nacismu, jsou jeho filozofické a morální principy. Komunistická politika, ať už nabývá jakékoliv praktické podoby, je jejich přímým a nevyhnutelným důsledkem. Je třeba si uvědomit, jak hluboce jsou v myšlenkách lidí napříč celou veřejností zakořeněny a všeobecně sdíleny premisy komunistické politiky. Přijímají je i ti, kteří sami sebe upřímně pokládají za přesvědčené antikomunisty a hrdě nesou odznak demokratů nebo dokonce pravičáků.

Jak pevné je přesvědčení naprosté většiny lidí proti skutečně svobodnému a volnému trhu, proti kapitalismu! S jakou jistotou je přijímána myšlenka, že stát má nejen regulovat trh nebo jeho zbytky, nýbrž ve jménu tzv. sociální spravedlnosti ovládat celá odvětví, školstvím počínaje a penzijním zabezpečením konče! A jak široce je přijímán dokonce názor, že stát smí za účelem plánování těchto oblastí vyvíjet násilí vůči jednotlivcům! Vysoké danění, vyvlastňování v tzv. veřejném zájmu, všechny možné zásahy do našich životů se vlastně už ani nepokládají za násilí, spíš za nutnou a ospravedlnitelnou oběť pro vyšší dobro. Odehrává-li se v politickém prostředí diskuze o přijatelnosti té či oné daně nebo regulace, nemluví se o principech, o přijatelnosti, ale nanejvýš o přípustné míře.

Přemýšlení o politických otázkách vyplývá z kolektivistických premis – tedy z představy, že společnost není jen abstraktní sumou jednotlivců nýbrž skutečnou entitou, která se nějak chová, jedná a má své vlastní zájmy. Ty pak kolektivistu pokládá za nadřazené zájmům jednotlivců. A těm nezbyvá nic jiného než se podřít a obětovat se. Nebo být obětováni. Obětování je pro kolektivistu morální imperativ, jehož naplnění by mělo být nejen osobním životním cílem, ale také jedním z ústředních účelů existence státu.

S tím vším komunisté souhlasí. Nejsou v tom ale sami. Co tedy odlišuje politika, který svá slova zdůrazňuje máváním rudým praporem, od těch, kteří staví na odívání viru v demokracii a touží těch stejných cílů dosáhnout bez diktatury a teroru? Rozdíl je jen v míře důslednosti, v ochotě jednat principiálně a ve volbě metody. Cíle i morální východiska jsou však stejně zlé.

Jedním z myšlenkových zdrojů komunismu jsou zvrácené bludy neschopného vyžírky jménem Karel

Marx. Tomuto odpornému obhájci diktatury, který byl mimo jiné také nenávisným rasistou, před několika lety odhalili v jeho rodném Trevíru sochu za přítomnosti vůdčích osobností Evropské unie v čele s šéfem Komise Junckerem. Jejich přítomnost na slavnostním aktu nelze pokládat za nějakých exces. Ve skutečnosti naplnila podstatu Evropské unie. Pokud by někdo postavil Marxův pomník v České republice, měl by být podle nové legislativy stíhán, i když uctívání otce komunistické ideologie patří zjevně mezi ty tzv. evropské hodnoty, k nimž se naše politická elita nadšeně hlásí?

Zákon, jenž vstoupí 1. ledna v platnost, učiní z našich komunistů mučedníky. Ale kdo ví, možná provedou jakousi kosmetickou reformu své symboliky, převlečou si svá trička, schovají do šuplíků některé plakáty a transparenty, možná se dokonce naoko distancují od své totalitní minulosti i od své vytoužené totalitní budoucnosti. Možná se i omluví, změní si název a zamaskují se podobně jako například německá Die Linke. Ta Levice.

Jestliže se pod tlakem legislativy naši komunisté skryjí za nějakou masku nové levice (se starým obsahem), v čem se pak budou na první pohled lišit od STANu, od Zelených nebo třeba od Pirátů? S těmi a jejich předsedou Hřibem by ostatně soudružka předsedkyně Konečná mohla najít, nebude-li již stát v cestě symbol srpu a kladiva, společnou řeč v nenávisném, třídně bojovnickém tažení proti „bytovým keřasům“ a „nemovitostním šmelinářům“, tedy těm majitelům, kteří si dovolili tu drzost vlastnit více než pouze jeden byt. Je přeci správné a morální položit jejich zájmy na oltář sociální spravedlnosti, nebo snad ne? A kdyby si paní, dříve soudružka předsedkyně Konečná nechala narůst slušivé dredy a zapálila by si marihuanu, byla by iluze nové, demokratické a tedy veskrze správné levice dokonalá!

Zdroj: <https://blog.idnes.cz/zalom/co-resi-zakaz-propagace-komunismu.Bg25120558>

<https://svobodni.cz/nezarazene/co-resi-zakaz-propagace-komunismu>